

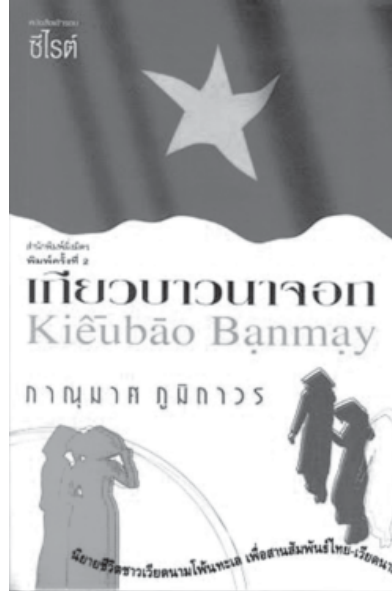
บทวิจารณ์หนังสือ
เกี้ยวบาวนาจอก-ชาวเวียดนาม
โพ้นทะเล ณ บ้านนาจอก

สรตี ใจสอาด
Soratee Jaisa-ard

เนื่องในปี พ.ศ. 2549 เป็นปีที่ครบรอบ 30 ปี ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทย และประเทศ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม นวนิยายเรื่อง เกี้ยวบาวนาจอก¹ ของ กาญจนาภา ภูมิถาวร ได้เข้า รอบ 10 เล่มสุดท้ายของการประกวดรางวัลซีไรต์ ประจำปีนี้เช่นกันทำให้วรรณกรรมเรื่องนี้เป็นเสมือนภาพเงาสะท้อนบนผืนน้ำบริเวณหนองญาติ ณ บ้านนาจอก อ.เมือง จ.นครพนม ได้ฉายกลับมาให้เห็นได้อย่างเด่นชัดยิ่งขึ้น ไม่ว่าจะเป็นเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ สภาพวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของชาวเวียดนามอพยพใน ยุคนั้น รวมทั้งความเอื้ออาทรที่มีต่อกันระหว่างคนไทย และคนเวียดนาม

หนังสือเล่มนี้ผู้เขียนได้อุทิศให้กับท่านหลี่ ตื่อ ตรวง (หน้าอุทิศ) บุคคลท่านนี้เกิดที่บ้านนาจอก เมื่อ โตขึ้นได้กลับไปประเทศเวียดนาม เข้าเป็นสมาชิก

¹ เกี้ยวบาวนาจอก จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์มิ่งมิตรในเดือนพฤษภาคม พ.ศ.2546

ของเวียดนามทำสงครามต่อสู้กับฝรั่งเศสแล้วถูกฝรั่งเศสจับได้ ถูกทรมานให้เปิดเผยความลับ เมื่อไม่ยอมสารภาพจึงถูกนำเข้าเครื่องทรมานบีบขมับจนตาย เมื่อมีอายุเพียง 16 ปี คนเวียดนามทั้งในประเทศไทยและประเทศเวียดนาม ยกย่องให้เป็นวีรชน เด็ก ๆ ในหมู่บ้านเรียนประวัติศาสตร์เวียดนาม จะต้องเรียนรู้ประวัติการต่อสู้ของท่านผู้นี้ด้วย คนในประเทศเวียดนามยกย่องคนนาคอกว่าเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของวีรชนผู้ยอมพลีชีพเพื่อการต่อสู้เพื่อเอกราชของท่านผู้นี้

ผู้เขียนได้ให้ข้อมูลเบื้องต้นไว้ว่า **หมู่บ้านนาคอก** คือหนึ่งในหมู่บ้านคนญวนที่อพยพมาจากเวียดนาม ตั้งแต่หลังสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง คนญวนกลุ่มแรกนี้ได้สัญชาติไทยแล้ว เรียกว่าญวนเก่า ต่อมาช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่สอง มีคนญวนอพยพมาอีกรลอกหนึ่ง เรียกว่าญวนใหม่ ไม่มีใครได้สัญชาติในปัจจุบันคนรุ่นหลานได้สัญชาติไทย แต่คนรุ่นลูกที่เกิดในประเทศไทย มีเพียงบางคนเท่านั้นที่ได้สัญชาติไทย

คนญวนทั้งที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยและในประเทศเวียดนาม เรียกบ้านนาคอกว่า **บ้านใหม่** ไม่มีใครไม่รู้จักบ้านใหม่ ที่ถือเป็นแหล่งบ่มเพาะนักเคลื่อนไหวทางการเมืองที่เข้มข้นที่สุด เพราะคนญวนบ้านใหม่ได้สัมผัสกับผู้นำในการกอบกู้เอกราชโดยตรง “ลุงโฮ²” ของชาวเวียดนามเดินทางมาพำนักอยู่ที่บ้านนาคอกในช่วงเวลาหนึ่งภายหลังสงครามโลกครั้งที่หนึ่งเพื่อรวบรวมและจัดตั้งองค์กรเพื่อกอบกู้เอกราชให้พ้นจากการยึดครองของต่างชาติ นอกจากนี้โฮจิมินห์ยังได้เดินทางไปประเทศต่าง ๆ อีกหลายประเทศ กระทั่งกลับไปจัดตั้งพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนามในปี ค.ศ. 1930

ในอดีต บ้านนาคอกได้ถูกจับตามองด้วยความหวาดระแวงเรื่อยมา ว่าเป็นที่ที่หัวหน้าคอมมิวนิสต์ได้เข้ามาพักพิงอาศัย คนนาคอกยอมไม่นำไว้วางใจอย่างยิ่ง

² เป็นคำแปลมาจาก บักโฮ (Bac Ho) คนเวียดนามมักเรียก ประธานาธิบดีโฮจิมินห์ ว่า บักโฮ

...ผู้ใหญ่บ้านนาจอกนำข่าวจากอำเภอมาบอกลูกบ้านว่า ทางกรมขอให้ตัดชื่อโรงเรียนจากคำว่า “โรงเรียนบ้านนาจอก (แรงประชาชน)” ให้เหลือแค่ “โรงเรียนบ้านนาจอก” เท่านั้น

...

“เห็นทางอำเภอกว่า เป็นคำสั่งมาจากรัฐบาลโดยตรง ท่านเองก็ไม่เข้าใจอะไรนัก”... “เดี๋ยวนี้รัฐบาลไทยร่วมกับสหรัฐฯ รบกับเวียดนามอยู่ อะไรที่ฟังดูเหมือนคำที่ฝ่ายซ้ายใช้ ก็คงไม่ชอบใจ”

...

สำหรับเขา เรื่องนี้ไม่มีความหมายอะไรเลย เกือบจะเป็นเรื่องไร้สาระด้วยซ้ำ แต่ที่เขาคิดคือ ต่อไปนี้หมู่บ้านนาจอกจะถูกทางการจับตามองมากขึ้น

หน้า 120-121

ช่วงหนึ่งถึงกับมีกองทหารเข้ามาตั้งค่ายเพื่อควบคุมดูแลไม่ให้มีการเคลื่อนไหวใดใดในหมู่บ้านนาจอก “ทหารที่มาตั้งค่ายมีหนึ่งกองร้อยอีกหน่วยเอ็งก็คงเห็นบ่อยๆ อาจจะมาตรวจตราในหมู่บ้านบ่อยๆ อย่างเป็นทางการเขาก็ต้องทำตามคำสั่งจากหน่วยเหนือ...หมู่บ้านเราลุงโฮเคยเข้ามาอยู่มาจัดตั้งให้พวกเราสามัคคีกันทางการก็เลยเพ่งเล็งเป็นพิเศษ กลัวจะก่อความไม่สงบ อะไรทำนองนี้” (หน้า 149) ณ วันนี้บ้านนาจอกได้เป็นที่รู้จักของทั้งสองประเทศในมิติใหม่ เมื่อความสัมพันธ์ไทย-เวียดนามได้พลิกประวัติศาสตร์หน้าใหม่ขึ้น ผู้นำระดับสูงจากเวียดนามหลายท่านเดินทางมาบ้านนาจอก เยี่ยมเยือนรอยอดีตของท่านประธานโฮจิมินห์

กวย เด็กชายเชื้อสายเวียดนาม วัยสิบขวบกว่าๆ เป็นผู้เล่าเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับตัวเอง กับครอบครัว และกับพี่น้องชาวเวียดนามครอบครัวอื่นๆ ให้ผู้อ่านฟังตลอดทั้งเรื่อง ในยุคที่ประเทศเวียดนามกำลังทำสงครามกับสหรัฐอเมริกาบนผืนแผ่นดินของพวกเขา (ประมาณปี ค.ศ. 1973 หรือประมาณปี พ.ศ. 2516 ชีวิตของเขาเป็นเด็กที่มีความรักผิดชอบเกินตัว แม่ตายตั้งแต่เขายังมีอายุไม่ถึงสิบขวบ เขาต้องคอยดูแลน้องเล็ก ๆ สีคนเพื่อลดภาระของพี่สาวที่ต้องทำหน้าที่ทุกอย่างแทน

แม่ และพี่ชายที่ต้องออกไปทำงานนอกบ้าน ทั้งในตัวเมือง และต่างจังหวัด กว๋ยดูแลน้องๆ ได้ดีพอๆ กับการเรียนหนังสือเช่นกัน

ครอบครัวชาวเวียดนามที่อาศัยอยู่ในบ้านนาจอกนั้น ส่งเสริมให้ลูกๆ ของตนที่เกิดในเมืองแผ่นดินไทยรู้จักและไม่ลืมภาษาแม่ของตนเอง พวกเขาแอบเปิดโรงเรียนสอนภาษาเวียดนามให้กับเด็กๆ ในหมู่บ้าน การเรียนการสอนเป็นไปอย่างหลบๆ ซ่อนๆ ไม่สามารถให้ทางการรู้ได้ เย็นวันนี้กว๋ยเตรียมตัวไปเรียนตามปกติ สมุดเล่มมบางๆ จดเนื้อหาวิชาที่ครูสอนเพียงเล่มเดียว กว๋ยเห็นชอบกางเกงไว้ด้านหลัง ดึงชายเสื้อปิดมิดชิด เขาบอกให้น้องซอหนังสือเรียนด้วยวิธีนี้เหมือนกัน (178) พ่อแม่ก็ส่งเสริมให้ลูกของตนมาเรียนภาษาเวียดนามควบคู่ไปกับโรงเรียนสามัญของไทย

การเรียนภาษาเวียดนามที่บ้านนาจอกนั้น เริ่มตั้งแต่ชั้น 1 ถึง ชั้น 8 วิชาที่เรียนเหมือนกับโรงเรียนสามัญทั่วไป เช่น ภาษาเวียดนาม คณิตศาสตร์ ประวัติศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ฯลฯ แต่ละชั้นมีนักเรียนไม่มากนักดังที่กล่าวไว้ในหนังสือว่า นักเรียนในชั้นมีราวๆ สิบคนเท่านั้น ทวาง เพื่อนร่วมชั้นเรียนของกว๋ยคุยกับเขาว่า บางวันเราไม่ยอมมาเหมือนกัน แต่พอนึกว่าจะเรียนภาษาเวียดนามไม่ทันเพื่อน เราก็ก็นอยมขาดเลย เราอยากเรียนจบชั้นแปด เราอยากเป็นครูมั่ง (38) ความใฝ่ฝันของเด็กหญิงชาวเวียดนามคนหนึ่งที่มุ่งมั่นอยากจะสานต่ออุดมการณ์และถ่ายทอดภาษาเวียดนามให้กับเยาวชนเชื้อสายเวียดนามรุ่นต่อไป ส่วนกว๋ยนั้น กว๋ยกำลังจะจบการศึกษาชั้นห้าของโรงเรียนเวียดนามในหมู่บ้านเหลือการสอบอีกวิชาเดียวเท่านั้น กว๋ยขยันอ่านหนังสือ ทำการบ้าน มากกว่าเพื่อนๆ ทุกคนที่เรียนชั้นเดียวกัน (123)

ตลอดทั้งเรื่องผู้เขียนได้นำเสนอประเพณีที่สำคัญบางอย่างของชาวเวียดนาม เช่น วันปีใหม่ชาวเวียดนาม (ภาษาเวียดนามออกเสียงว่า “เต็ต”-ตรงกับวันตรุษจีน) คนญวนนับตรุษจีนเป็นวันขึ้นปีใหม่เช่นเดียวกับคนจีน เมื่อตรุษจีนใกล้จะมาถึง คนในหมู่บ้านนาจอกพากันทำความสะอาดบ้านเรือน ตัดแต่งต้นไม้ คายหญ้ารอบบ้านให้สะอาดตา จากนั้นก็ระดมกำลังกันทำความสะอาดถนนหนทาง ในหมู่บ้านจนสะอาดสวยงาม เตรียมต้อนรับปีใหม่ที่จะมาถึง เด็กๆ หรือแม้แต่ผู้ใหญ่

ต่างก็รอคอยวันตรุษจีน เทศกาลปีใหม่ที่ได้หยุดพักผ่อน ได้พบปะญาติพี่น้อง และได้แต่งตัวสวยงาม มีขนมมเนยแบ่งปันกันเหลือเฟือ (91-92)

อาหารอย่างหนึ่งที่ชาวเวียดนามมักจะทำในวันขึ้นปีใหม่คือ แแบ่งจิ้ง และแบ่งเซย์ (ในเรื่องออกเสียงว่า แบ่งไต) ดังที่ได้บรรยายไว้ว่า เลียนแล่หมูสามชั้นเป็นแผ่นบางยาวเกือบคืบ เตรียมบดถั่วเหลืองหนึ่งชั่งกับพริกไทยและเครื่องปรุงอื่น ๆ ไว้ทำให้ขึ้นตอนการทอดไม่มีอะไรซับซ้อนด้วยการนำข้าวสารเหนียวล้างสะอาดใส่ใบตองใส่ใส่แล้วห่อคล้ายข้าวต้มมัด แบ่งไตเป็นทั้งขนมกินเล่น และเป็นอาหารคาวก็ได้ คนญวนจะทำแบ่งไตเฉพาะเทศกาลตรุษจีนเท่านั้น (64)

ธรรมเนียมอื่น ๆ ที่ละเอียดอ่อนของชาวเวียดนาม ผู้เขียนก็ไม่ละเอียดที่จะกล่าวถึง คือการใส่เสื้อผ้าใหม่ หรือการไปเยี่ยมเยียนเพื่อนบ้านในวันขึ้นปีใหม่ เด็ก ๆ ตื่นนอนด้วยเสียงประทัดดังรัว บ้านนั้นบ้านนี้ กุญแจแต่งตัวให้ตัวเองและน้องๆ ด้วยเสื้อผ้าชุดใหม่ อาหารมื้อเช้ามีหมูเห็ดเป็ดไก่อย่างเหลือเฟือ เวลานี้ยังเข้าเกินกว่าเพื่อนบ้านจะเดินไปมาหาสู่กัน เพราะธรรมเนียมคนญวนในวันตรุษจีนหรือวันขึ้นปีใหม่ ห้ามเดินเข้าไปเหยียบอาณาเขตบ้านใคร เด็กๆ ถูกสั่งสอนในเรื่องนี้กันมาตั้งแต่เล็กๆ และทุกคนปฏิบัติตัวอย่างเคร่งครัด (103-104) ผู้เขียนบทความได้มีการสอบถามชาวเวียดนามว่าเหตุใดจึงเคร่งครัดเรื่องคนแรกที่จะเข้าบ้านในวันปีใหม่ ชาวเวียดนามบอกว่า หากได้คนที่ดี ๆ ที่มีความเจริญก้าวหน้า ประสบความสำเร็จในชีวิต จะทำให้คนในบ้านประสบความสำเร็จ มีความสุข เขาจึงมีการเชิญบุคคลที่เขานับถือ หรือชื่นชมให้เดินเข้าบ้านตั้งแต่เช้าตรู่ในวันปีใหม่แทน จากนั้นใครจะมาเยี่ยมเยียนที่บ้านก็จะเป็นเรื่องที่น่ายินดีมากกว่าการกล่าวไปมาหาสู่กันในวันปีใหม่

นอกเหนือจากนี้ ผู้เขียนยังได้กล่าวถึงประเพณีการแต่งงานที่เรียบง่ายของชาวเวียดนามไว้ด้วยว่า งานแต่งงานของเลียนมาถึงเร็วเหลือเชื่อ หลังจากเฒ่าแก่มาทาบตามเพียงวันเดียว พ่อแม่ของฝ่ายชายก็มาสู่ขอ วันที่มาสู่ขอก็มีขนมมาด้วยมากมาย...งานแต่งงานทำเรียบ ๆ ง่าย ๆ มีเพื่อนบ้าน ญาติผู้ใหญ่มาตีมน้ำชาอวยพรเป็นอันเสร็จพิธีที่บ้านเจ้าสาว จากนั้นจึงมีขบวนส่งตัวเจ้าสาว พิธีกินเลี้ยงที่ใหญ่โตกว่านี้จะจัดที่บ้านเจ้าบ่าว(81-82)

ชาวเวียดนามไม่เพียงแต่จะดำรงชนบประเพณีบางประการไว้ แต่เขาแสดงให้เห็นว่าพวกเขาเองนั้นพร้อมที่จะเปิดรับประเพณีบางประการบนผืนดินที่อาศัยอยู่ เช่น การผูกเสี่ยว บ้านของกวยได้ต้อนรับอาคันตุกะหลายคน เป็นคนไทยที่มาจากหมู่บ้านใกล้เคียง พวกเขาได้รับเชิญมากินเลี้ยงเนื่องในเทศกาลตรุษจีนทุกปี

พวกเขาคือเพื่อนร่วมสาบาน ผูกเสี่ยวเป็นเกลอกับคนในครอบครัวของกวย ส่วนใหญ่รู้จักกันเพราะคนญวนเอาผัก เอาเสื้อผ้าไปแลกข้าวในหมู่บ้านคนไทย ชอบนิสัยใจคอกันก็ผูกเสี่ยวเป็นเกลอกัน รักใคร่กลมเกลียวกัน ครอบครัวคนญวนมีเสี่ยวร่วมสาบานทุกคน แม้แต่เด็ก ๆ (104)

สูงสอนลูก ๆ อยู่เสมอว่า คนญวนเป็นหนี้บุญคุณคนไทย เขาเป็นผู้มีพระคุณของเรา (104)...คนไทยให้ข้าวกิน ให้ออนใต้ถุนไปพลาง ๆ จนกว่าจะหาที่ได้ เขาเองก็จน แต่ก็ยังมีน้ำใจเอื้ออาทร บางครอบครัวแสนยากจนแทบไม่มีถ้วยชามยังแบ่งให้เรา พ่อเองก็เกรงใจ ก็เลยขอทะเลาะมาต่างถ้วยชาม(105)

ชาวเวียดนามอพยพในรุ่นพ่อของกวยนับว่าเป็นชาวเวียดนามอพยพรุ่นหนึ่งที่มีการสำนึกในบุญคุณของแผ่นดินไทยอย่างเต็มเปี่ยม ในขณะที่รัฐบาลไทยเกรงกลัวลัทธิคอมมิวนิสต์ ชาวเวียดนามอพยพไม่ได้มีวัตถุประสงค์ทำลายไทย แม้จะส่งเงินไปช่วยประเทศทำสงครามกับสหรัฐ แต่ทำให้รัฐบาลเฟื่องถึงหรือเป็นเป้าแห่งความระแวงว่าให้ความร่วมมือ (ทั้งการส่งเงินไปช่วยเหลือ และฟังข่าวจากวิทยุที่ออกอากาศมาจากฮานอย) ภายในหมู่บ้านนาจอก มีการจัดตั้งเป็นองค์กรอย่างเข้มแข็ง ทั้งกลุ่มผู้ใหญ่ที่เป็นแกนนำของหมู่บ้าน ถือเป็นหน่วยเหนือที่ดูแลกลุ่มอื่นๆ เช่น กลุ่มสตรี และกลุ่มเยาวชน ซึ่งมีประมาณห้าหกกลุ่มตามอายุ แบ่งเป็นกลุ่มหนึ่งสอง สามตามลำดับ ทุกกลุ่มมีการประชุมกันสัปดาห์ละครั้งหรือมากกว่านั้น ถ้าจำเป็นภายในกลุ่มจะมีหน้าที่ดูแลทุกข์สุข ควบคุมความประพฤติซึ่งกันและกัน(67)

ตอนนี้สงครามกู้ชาติในเวียดนามกำลังดุเดือดขึ้นเรื่อยๆ มีความจำเป็นต้องใช้เสื้อผ้า อาหาร ยารักษาโรค และอาวุธยุทโธปกรณ์มากขึ้นด้วย กองทัพกู้ชาติเรียกร้องต้องการให้พวกเราชาวเวียดนามโพ้นทะเล หนุนช่วยกองทัพกู้ชาติตามแต่กำลังที่เราจะช่วยให้ เป็นจุดจัดดอกไม้ที่บ้านพร้อมพริก คนญวนอยู่ที่ไหนดอกไม้จะบานที่นั่นอย่างพร้อมเพรียงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียว พวกเราในฐานะเยาวชน

ที่มีความคิดทางการเมือง มีการศึกษา ขอให้มาช่วยกันหาวิธีช่วยกองทัพประชาชนกัน ว่าทำอะไรได้แค่ไหน(165)

การเล่าประวัติศาสตร์ของชาวเวียดนามอพยพในประเทศไทยกลุ่มหนึ่งผ่านสายตาของเด็กชายวัยสิบกว่าขวบ ด้วยน้ำเสียงของเด็กคนหนึ่งผู้ได้รับการปลูกฝังให้รักชาติ รักผืนแผ่นดินแม่ และไม่ลืมที่จะทดแทนคุณกับแผ่นดินที่อยู่อาศัย แม้เขาจะเหยียบผืนดินได้ไม่เต็มฝ่าเท้า ด้วยยังหวาดระแวงกับการอยู่ในแผ่นดินของคนอื่น ทำให้ประวัติศาสตร์หน้าหนึ่งของชาวเวียดนามอพยพ ณ บ้านนาจอกที่มีเรื่องราวเข้มข้นนั้น เบบางลงด้วยความไร้เดียงสาของตัวละครเอกที่ผู้เขียนสมมุติขึ้น การถ่ายทอดเกร็ดประวัติศาสตร์เหล่านี้เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นจริงผ่านฉากจริง ที่ผู้เขียนบ่มเพาะข้อมูลไว้ในใจเกือบ 20 ปี กระทั่งสูงจอมและได้ระเบิดออกมา เพื่อเล่าเรื่องคนไร้สัญชาติกลุ่มนี้ (ข้อมูลจากคุณภาณุมาศ ในงานแสดงความยินดีกับนวนิยายเขารอบ 10 เล่มสุดท้าย รางวัลซีไรต์ ประจำปี พ.ศ.2549 ณ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อวันที่ 7 กรกฎาคม พ.ศ.2549) ใครก็ตามหากมีโอกาสได้อ่าน ก็จะสามารถสัมผัสได้ถึงจิตใจของชาวไทยเชื้อสายเวียดนาม ณ บ้านนาจอกได้อย่างไม่ยากเย็น

บ้านของประธานาธิบดีโฮจิมินห์ ขณะที่พักอยู่ที่บ้านนาจอก ระหว่างทางเข้าบ้านจะปลูกดอกชบา ซึ่งเป็นดอกไม้ที่ท่านชอบ
ภาพโดย : สรดี ใจสอาด

บรรณานุกรม

ธัญญาทิพย์ ศรีพนา. 2548. เหวียด เกี้ยว ความสัมพันธ์ไทย-เวียดนาม.
 กรุงเทพฯ : สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
 ภาณุมาศ ภูมิถาวร. 2546. เกี้ยวบาวนาจอกก. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : มิ่งมิตร.

ประวัติคุณภาณุมาศ ภูมิถาวร

เป็นคนจังหวัดสุโขทัย เกิดเมื่อ 9 กันยายน พ.ศ. 2499 เขียนหนังสือครั้งแรกในปี พ.ศ. 2532 ด้วยการเขียนเรื่องสั้น

รวมเรื่องสั้นเล่มแรกชื่อ **สงกรานต์ที่บ้านเกิด**

นวนิยายเยาวชน อาทิ **พยานปากเอก**

ได้รับรางวัลสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ประจำปี 2546 เรื่อง **หลังแนวกระสอบทราย** เรื่อง **พ่อ ของวณา** เรื่อง **เรือกลีบบัว**

สารนิยาย เช่นเรื่อง **ศึกเขาค้อ**

เรื่องสั้นชุด **สหาย**

ภาณุมาศ ภูมิถาวร จัดเป็นนักเขียนหญิงคนหนึ่งที่มีมักจะใช้ประสบการณ์ส่วนตัวมาเป็นพื้นฐานเบื้องต้นในเนื้อหางานเขียนผ่านการถ่มถองด้วยหัวใจที่เต็มไปด้วยความปรารถนาดีแต่สังคมและเยาวชน งานเขียนของเธอจึงได้รับความสนใจในแวดวงวรรณกรรมเป็นอย่างยิ่ง